

ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ ΣΤΗ ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ

Πάσχα με τεκίτλα!

Με χρώμα και άρωμα από την πατρίδα θα γιορτάσουν τις ημέρες του Πάσχα και το βράδυ της Ανάστασης οι Έλληνες σε Λατινική και Κεντρική Αμερική

Ανάσταση στην ξενιτιά. Χιλιόμετρα μακριά από την πατρίδα, οι Έλληνες της διασποράς στην Κεντρική και Λατινική Αμερική ανάβουν αυτές τις μέρες το δικό τους κερί. Άλλοι στις ελληνικές ορθόδοξες εκκλησίες, άλλοι σε ορθόδοξους ναούς των Ρώσων και οι περισσότεροι στο σπίτι τους, περιμένοντας ένα τηλεφώνημα από τους δικούς τους από την Ελλάδα να τους ευχηθούν «Χριστός Ανέστη».

Η Μεγάλη Εβδομάδα για την πλειονότητα των ξενιτεμένων Ελλήνων είναι και μια εβδομάδα δοκιμασίας κυρίως λόγω της νοσταλγίας που αισθάνονται για την πατρίδα και τους συγγενείς τους. Είναι οι μέρες που θυμάται το Πάσχα στο χωριό, με τους συγγενείς τους τους φίλους, με την κατανύξη και μεγαλοπρέπεια που βίωσαν κάποτε στην Ελλάδα τούτες τις μέρες των Παθών. Όσοι Έλληνες ζουν σε μεγάλες κοινότητες, όπως στο Μπουένος Άιρες στην Αργεντινή, το Μοντεβιδέο στην

τοίες βαφές.

Στο Μπουένος Άιρες οι γεγονότες γύρω από τις ελληνικές εκκλησίες ξαφνικά αποκοτούν ζωή. Λίγο πριν από τα μεσάνυχτα η κίνηση στους γύρω δρόμους θυμίζει Ελλάδα. Κόσμος πηγαίνει και έρχεται, ακούσι μόνο ελληνικά, πολλοί μιλάνε δυνατά, γέλια, φιλιά, αγκαλιές. Διπλοπαρκαρισμένα ΙΧ (καπί που δεν θα συναντήσας ποτέ στο Μπουένος Άιρες), αυτοκίνητα που διακριτικά κάπου έχουν την ελληνική σημαία. Τρεις γενιές Ελλήνων και την Ανάσταση είναι όλοι στις ασφυκτικά γεμάτες εκκλησίες.

Στην Παραγουάη οι επτά ελληνικές οικογένειες πηγαίνουν στη ρωσική εκκλησία. «Δεν υπάρχει ελληνικός ναός στην Ασουνασίον. Στις μεγάλες γιορτές μαζευόμαστε μαζί με τους Ρώσους. Δεν καταλαβαίνουμε τι λένε αλλά νιώθουμε τόσο κοντά σε αυτά, που οι γονείς μας έλεγαν από την πατρίδα» εξομολογείται ο Μερκούριος Ηλίου, Έλληνας δεύτερης γενιάς. Σε μία από τις παλαιότερες ελληνικές κοινότητες στη Λατινική Αμερική, στο Μοντεβιδέο της Ουρουγουάης, οι Έλληνες μαζεύονται στην εκκλησία τους και μετά ακολουθεί γλέντι με μαγειρίτσα. Το ίδιο και στην κοι-

ράπονο ο Λυμπέρης Χρονόπουλος ο μόνος Έλληνας πρώτης γενιάς που μένει πια στο Πουέρτο Μπιάρος της Γουατεμάλας στην πλευρά του Ατλαντικού ωκεανού. «Σήμερα δεν υπάρχει τίποτα. Η Ανάσταση περνά σαν να είναι μια καθημερινή μέρα» συμπληρώνει κοιτάζοντας νοσταλγικά μια από τις φωτογραφίες, που δείχνει ελληνικά γλέντια τριάντα χρόνια πριν.

Στη Νικαράγουα ένας από τους δύο Έλληνες που ζουν μόνιμα στη χώρα, ο Μπόμπης Μιτροπούλος αυτές τις μέρες ζει στιγμές νοσταλγίας. «Είναι οι μέρες που ξυπνούν μνήμες από τους γονείς μου και την πατρίδα. Τριάντα δύο χρόνια ζω στη Λεόν της Νικαράγουας. Έχω πια τη δική μου οικογένεια αλλά τούτες τις μέρες, δεν ξέρω γιατί, χαζεύω τις παλιές φωτογραφίες των δικών μου και αναπολώ το νεανικό μου χρόνια» δηλώνει στον συνεργάτη του ΑΠΕ ΜΠΕ Δημήτρη Παρούση.

Στο Μεξικό, στη μοναδική ελληνική εκκλησία της χώρας που βρίσκεται στην πρωτεύουσα, δεκάδες Έλληνες μαζεύονται το βράδυ της Ανάστασης. Στο Μεξικό Σίτ ζουν περισσότερες από 230 οικογένειες. Οι πιο πολλοί είναι πιο δεύτερης και τρίτης γενιάς. Στην πλειονότητά τους έχουν παντρευτεί μεντόπους. Ωστόσο, τη βραδιά μετά την Ανάσταση η αίθουσα της κοινότητας γεμίζει με κόσμο που σπάει κόκκινα αυγά και γεύεται τη μαγειρίτσα, που είναι κάπως πικάντικη καθώς οι Έλληνες έχουν συνηθίσει και αυτοί τις καυτερές συνθήσεις των Μεξικανών. Την Κυριακή το μεσημέρι ακολουθεί τρικούβερο γλέντι με χορευτικά συγκροτήματα, μουζούκι, σουβλάκια και τζατζίκι. Χαρακτηριστική φηγοάρα είναι ο κυρ-Χρήστος από την Κατερίνη, που ζει σε ένα χωριό της Αργεντινής. Έχει μετατρέψει το σπίτι του σε μία μικρή Ελλάδα. Στους τοίχους υπάρχουν εκατοντάδες φωτογραφίες με αγαπημένα του πρόσωπα από την πατρίδα, Ελληνικές σημαίες και τοπία. Εκατοντάδες παλιές κασέτες με δημοτικά τραγούδια και μερικά όδεια μπουκάλα από ούζο. «Εδώ κόνω Ανάσταση, ανάμεσα σε αγαπημένα πρόσωπα και τοπία με ελληνικές γεύσεις και μουσική. Ανόβω ένα κερί στο εικονοστάσι μου και εύχομαι μία μέρα να μας αξιώσει ο Θεός να κάνουμε Ανάσταση στην πατρίδα μας».

Ουρουγουάη, το Σάο Πάολο στη Βραζιλία, τον Παναμά, το Μεξικό, είναι από τους τυχερούς, καθώς εκεί υπάρχουν εκκλησίες και ιερείς. Δυσκολότερο είναι για τις μικρές κοινότητες, όπως στην πιο μακρινή από την πατρίδα ελληνική κοινότητα, κάπου στην Παταγονία της Αργεντινής, στο Κομοντόρο Ριβαντάβια. Οι Έλληνες του Κομοντόρο Ριβαντάβια έχτισαν πριν χρόνια μια μικρή εκκλησία. Μέχρι σήμερα, όμως, μόλις δύο φορές έχουν παρακολουθήσει λειτουργία από ιερέα. Κάθε Μεγάλη Εβδομάδα οι λειτουργίες γίνονται στα βαβιά. Οπιστοι απλώς ανάβουν ένα κερί. Πριν πέντε χρόνια, οι νέοι είδαν από μία βιντεοκασέτα της τότε ΕΤ2 πώς γίνεται η περιφορά του επιταφίου και έκαναν την περιφορά στους δρόμους της μικρής πόλης. Φέτος θα μαζευτούν και πάλι στην εκκλησία και θα περιμένουν σωτηριά μέχρι τις δώδεκα, για να ευχηθούν όλοι μαζί το «Χριστός Ανέστη». Θα έχουν μάλαστα στις τσέπες τους και από ένα αυγό για να το τσουγκρίσουν μετά την Ανάσταση, μόνο που δεν θα είναι βαμμένο γιατί σε αυτή τη γωνία του κόσμου δεν υπάρχουν τέ-

Την Ανάσταση στο Μπουένος Άιρες οι ορθόδοξες εκκλησίες είναι ασφυκτικά γεμάτες. Το κόκκινο αυγό, η λαμπάδα, οι καμπάνες με τον ήχο τους ορθώνουν το ανάστημά τους ανάμεσα στις πολυκατοικίες και ξυπνούν στη μέση της νύχτας τους ανύπνους Αργεντινούς. Όλοι μία οικογένεια

Το κόκκινο αυγό, η λαμπάδα, οι καμπάνες με τον ήχο τους ορθώνουν το ανάστημά τους ανάμεσα στις πολυκατοικίες και ξυπνούν στη μέση της νύχτας τους ανύπνους Αργεντινούς. Ζεστή ατμόσφαιρα. Όλοι μία οικογένεια. Ελληνική φαμίλια. Στο νοτιότερο άκρο της Χιλής μια οικογένεια Κυπρίων ζει το δικό της Πάσχα. Όλοι μαζί στο σπίτι. «Δεν έχουμε εκκλησία εδώ και αναγκαστικά κάνουμε Πάσχα με τους καθολικούς, όταν συμπέσει. Φέτος, όμως, μόνο το τηλεφώνημα της μητέρας μου στις 12 το βράδυ θα φέρει την Ανάσταση στο σπίτι. Είναι μια ξεχωριστή ώρα για μας» δηλώνει η Ελένη Βαρνάβα που ζει στο Πούντο Αρένας.

νότητα του Σάο Πάολο στη Βραζιλία, όπου συγκεντρώνονται Έλληνες και από τις κοντινές πόλεις. Στην Κεντρική Αμερική οι Έλληνες του Παναμά είναι οι πιο προνομιούχοι, καθώς είναι η μόνη ελληνική κοινότητα με εκκλησία και ιερέα. Επιπλέον έχουν και δορυφορική σύνδεση με πολλά ελληνικά κανάλια και παρακολουθούν ζωντανά τις λειτουργίες. Στη δσηπλην Κόστα Ρίκα η ελληνική κοινότητα οργανώνει την ημέρα της Ανάστασης εκδρομή για σουβλάκια και γλέντι. Το Μεγάλο Σάββατο όσοι μπορούν συγκεντρώνονται σε σπίτια. Το ίδιο γίνεται και με τους Έλληνες στην Ονδούρα και στη Γουατεμάλα Σίτ. «Κάποτε ήμασταν πολλοί και κάναμε μεγάλα γλέντια» δηλώνει με πα-